

стрѣлъ, всички били обезоръжжани, а които се разбудили и съпротивили — на часа изстребени, но за съжаление, тукъ се и свършилъ всичкиятъ успѣхъ. Въ увлечението си, подпоручикъ Тодоровъ, съ нѣколко души тръгналъ къмъ батареята, безъ да забѣлѣжи въ тъмнината, че твърдѣ малцина го послѣдвали, като мнозина се отклонили отъ цѣльта и се заловили съ растърсване джобоветѣ на сърбетѣ. Нека се прибави къмъ това и неосторожността на нѣкои, които, може би за лична защита, почнали да стрѣлятъ, макаръ да било забранено, и ето началото на всичкитѣ нещастия, които сполѣтели цѣлие отрядъ. Скоро Тодоровъ разбралъ безисходното си положение и се върналъ, да събира доброволцитѣ. Въ лутанията си изъ тъмнината, той, намерилъ оставената въ резервъ, 2-ра запасна рота отъ Бдинскиятъ полкъ, която командувалъ федфебеля Д. Поповъ (сега поручикъ), на когото и заповѣдалъ да бърза на помощъ. Затекалъ се Поповъ, но всичко било късно: сърбетѣ били вече разбудени и стрѣляли съ най-ужасенъ огънь, а подпоручикъ Тодоровъ, пакъ се изгубилъ изъ тъмнината, подиръ което никой други повече и не го видѣлъ живъ.

На разсъмване, страшно отчаянно било положението, на останалитѣ безъ началникъ участници на виласката. Освѣнъ убийственние сърбски огънь, но и нашитѣ отъ крѣпостъта, ужъ съ цѣль да помогнатъ, почнали да стрѣлѣтъ съ топоветѣ, по размѣсенитѣ купища